Fiii lui Zebedei

Fiii lui Zebedei

„Pe când trecea pe lângă marea Galileii, Isus a văzut doi fraţi: pe Simon, zis şi Petru, şi pe fratele său Andrei, care aruncau o mreajă în mare, pentru că erau pescari. El le-a zis: „Veniţi după Mine, şi vă voi face pescari de oameni!" îndată ei au lăsat mrejele şi L-au urmat. De acolo a mers mai departe şi a văzut pe alţi doi fraţi: pe Iacob, fiul lui Zebedei, şi pe Ioan, fratele lui, care erau într-o corabie cu tatăl lor Zebedei şi îşi cârpeau mrejele. El i-a chemat. Şi îndată, ei au lăsat corabia şi pe tatăl lor, şi L-au urmat" (Matei 4.18-22). Pasajul acesta este primul din Noul Testament care ne pune în legătură cu Zebedei şi fiii lui. Luca 5 ne spune că Simon şi Andrei îi însoţeau la pescuit, iar Marcu 1 că Zebedei lucra, nu numai ajutat de fiii săi, dar că avea şi oameni care „lucrau pe plată." „îndată, ei şi-au lăsat mrejele şi au mers după El." Zebedei nu a adresat nici cel mai mic reproş fiilor săi, iar când, mai târziu, soţia sa a mers după Domnul Isus, nu auzim nici un murmur din partea sa. Ştim foarte puţine lucruri despre acest bărbat, cu toate ca numele lui este menţionat de 12 ori în Evanghelii. Nu cunoaştem prea multe nici despre aceea care a fost „mama fiilor lui Zebedei." Evident că învăţătorul pe care-L urmau fiii săi îi câştigase inima. Ea ştia că El este un Rege şi că într-o bună zi va veni în împărăţia Sa. Poate că ştia şi alte lucruri despre aceasta, de vreme ce I s-a închinat (Matei 20.20-21). însă ea nu ştia şi nici nu înţelegea că El era un Rege respins şi că ea trebuia să-L recunoască în felul acesta. Cerând lui Isus, pentru' fiii ei, primul loc în împărăţie, ea nu a înţeles smerirea şi lepădarea de Sine a Domnului. Isus i-a răspuns: „Nu ştiţi ce cereţi. Puteţi voi să beţi paharul pe care am să-1 beau Eu, şi să fiţi botezaţi cu botezul cu care am să fiu botezat Eu?" Ei s-au considerat capabili de aceste lucruri şi atunci Isus reia: „Este adevărat că veţi bea paharul Meu... dar a şedea la dreapta şi la stânga Mea nu depinde de Mine s-o dau, ci este păstrată pentru aceia pentru care a fost pregătită de Tatăl Meu." S-ar putea scrie multe pagini cu privire la fiii lui Zebedei, dar eu aş vrea să mă opresc la scena redată mai sus. Oamenii aceştia nu erau nicidecum primii cărora Domnul le-ar fi putut zice: „Şi tu umbli după lucruri mari? Nu umbla după ele!" (Ieremia 45.5.) Ori de câte ori suntem înclinaţi să căutăm lucruri mari pentru noi sau pentru copiii noştri, să nu uităm acest avertisment: „Nu umbla după ele!" Trăim în timpul când Domnul nostru este respins, este timpul să bem paharul Lui de suferinţe şi dureri; să nu căutăm deci nici pentru copiii noştri bogăţie sau glorie. „Cei ce vor să se îmbogăţească, dimpotrivă, cad în ispită, în cursă şi în multe pofte nebune şi periculoase, care cufundă pe oameni în ruină şi în pierzare. Căci iubirea de bani este o rădăcină a tot felul de rele şi unii care au umblat după ea au rătăcit de la credinţă şi s-au străpuns singuri cu multe dureri" (1 Timotei 6.9-10). Cel mai bine este să urmăm exemplul lui Iacob şi Ioan care „au lăsat totul şi au urmat pe Isus."

Iudeilor le-au fost promise o binecuvântare pământească şi o moştenire pământească; cât despre noi, cetăţenia noastră este în ceruri, noi nu suntem din lumea aceasta, după cum nici Stăpânul nostru nu este din lumea aceasta. Ziua glorioasă se apropie. Noi suntem împreună moştenitori cu Hris-tos. Dacă suferim cu El, vom şi împărăţi împreună cu El. Iată însă că cel care a cunoscut suferinţa împreună cu Hristos mai mult ca oricare alt om mărturiseşte: „Eu socotesc că suferinţele din timpul de acum nu simt vrednice să fie puse alături cu gloria viitoare care are să fie descoperită faţă de noi" (Romani 8.18).